

FOLK OG LAND

Nr. 36 — 9. ARGANG

LØRDAG 12. NOVEMBER 1960

LØSSALG 65 ØRE

Fru Ase Storsæter
Mjøndalen 21 B

O. K.:

TO LIVSSYN

Quislings lære kontra de rådende materialistiske og oppløsende verdenslærer

Quislings syn på ordningen av verden finner vi i Quislingsaken.

Da Quisling stod for Høyesterett med dødsdom og med død for øye uttalte han:

«Jeg er kommet til klarhet over at det i universet eksisterer en Guddommelig makt, og den er knyttet til utviklingen på de av klodene som er bebodd, og at det som nå skjer i denne store tid her på jorden, er et stort tidsskifte hvor Guds rike begynner å ta form på denne jord i virkelig forstand. Man har tidligere ment at det hinsidige var det virkelige Guds rike. Jeg mener at man mer og mer kommer til det at Guds rike skal skapes her på jorden.

Marxistene sier at det tusenårige rike skal skapes her på jorden, men de vil lage det materielt, på den dialektiske marxismens grunnlag. Men det som er redningen for verden, det er å få det åndelige grunnlag for dette praktiske Guds rike. Det er den praktiske nestekjærlighet.

Jeg tenkte jeg skulle i sin tid i Russland ha fått tatt det opp, og jeg talte med bolsjevikenes leder i Ukraine om det, om det materialistiske grunnlag for kommunismen, hvis økonomiske prinsipper jo absolutt ikke i og for seg er helt forkastelige med hensyn til industri osv.,

å stille det opp på åndelig grunnlag.

Jeg har diskutert det med tyskerne. Jeg har sagt til Hitler at nasjonalsosialismen i Tyskland er materialistisk og de klarer det ikke, de går til grunne på det.

Blut und Boden, det er bare en utskjøvet materialisme, og materialismen fører bare til den totale egoisme i sine ytterste konsekvenser!»

Quisling bygget altså sin politikk på den sikre forvisning om at det var noe utenfor menneskene som ledet utviklingen.

Det var også hans sikre tro at «dette noe» ledet menneskene ved hjelp av deres arv. Det var ikke likegyldig hvilken arv menneskene hadde. Vinje gir uttrykk for dette i dikterisk form: «Stor arv det er for mannen av godt folk vera født.» Han mente også at de store personligheter hadde lettere for å forstå og ta seg ledet av den Guddommelige makt i Universet, enn et folkeflertall. Han mente at det var de beste menn, de som forstod Guds vilje, som skulle lede folket og som skulle inneha suvereniteten på den Guddommelig makts vegne. Skulle man sammenfatte Quislings religiøs-politiske lære i et slagord, måtte det bli «Gud og arv» — ikke «Blut und Boden», og heller ikke «proletariatets diktatur» og slett ikke «flertallets diktatur» som demokratiet er bygget på.

Det er lett å forstå at Quisling måtte komme i konflikt

Forts. side 6

Da norske soldater skulle skaffes arbeid på tyske anlegg

Noen glimt fra Norges berømmelige krigstid etter kapitulasjonen

Norske soldater som krigsfanger på Akershus mens administrasjonsrådets hjelpekomite anstrengte seg for å skaffe dem arbeide på tyske militære anlegg.

I forbindelse med spørsmålet om Norges krigføring etter kapitulasjonen i juni 1940 — et spørsmål som jo er av avgjørende betydning for såvidt som endel titusner av norske borgere er dømt for landssvik på grunnlag av straffelovens bestemmelser om krigsforræderi — kan det ha sin interesse å minne om visse begivenheter i forbindelse med de norske krigsfanger som tyskerne løslot etter den norske kapitulasjonen.

Administrasjonsrådet hadde nedsatt et utvalg til å ta seg av disse krigsfangers interesser, med advokat J. B. Hjort som formann. Alt imens altså krigen fortsatte, skriver dette utvalg i et

skriv, som også er undertegnet av utvalgets underavdeling «Frontsoldatenes arbeids-hjelp» 2. juli 1940 til Administrasjonsrådet bl. a. følgende:

«Administrasjonsrådets utvalg for norske krigsfanger har opprettet et kontor «Frontsoldatenes Arbeids-hjelp», for å hjelpe arbeidsledige frigivne krigsfanger og frontsoldater med å skaffe arbeide.

Vi har under forhandlinger med vedkommende tyske myndigheter oppnådd at de frigivne, arbeidsledige krigsfanger skulle være fortrinnsberettiget til arbeide ved de anlegg som utføres av dem.»

Det ble i den følgende tid også øvet et sterkt press på såvel Norsk Arbeidsgiverforening som på Entreprenørenes Landsammenslutning for å få en øket anvendelse av slike løslatte krigsfanger ved de tyske anlegg.

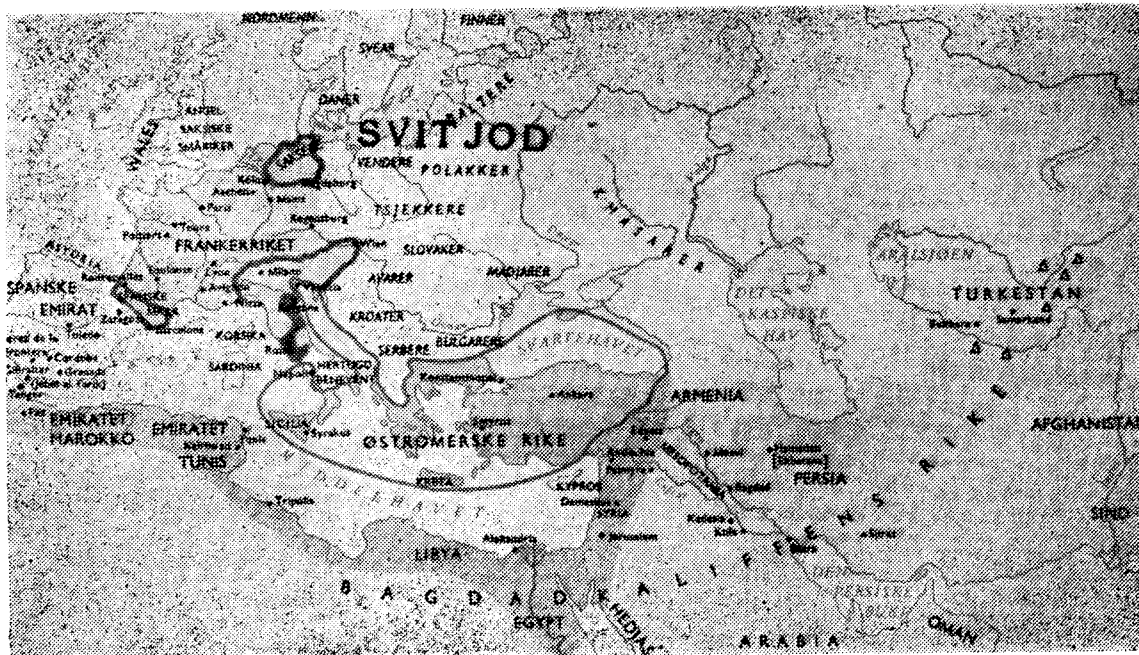
Hva slags anlegg det dreier seg om, vil for eksempel fremgå av et skriv fra den ovenfor nevnte «Frontsoldatenes Arbeidshjelp» til firmaet Kr. Stensrud & Sønner A/S, Oslo av 13. juli 1940.

Skrivet lyder slik:

«Utvalget for norske krigsfanger har ved opprettelsen av et kontor «Frontsoldatenes Arbeidshjelp» gått inn for at alle våre arbeidsledige frontsoldater så hurtig som mulig skal bringes i arbeide igjen.

Vi mener at de nordmenn

Forts. s. 8

Professor Rassinier - -

(Forts. fra s. 7).

— — Man fikk i denne sak aldri en klar og entydig avgjørelse fra Himmler». Og mens han, Höss, var for gassing, ydet Himmler motstand: «— — Jeg har nevnt denne sak ofte i mine beretninger, men jeg kunne ikke oppnå noe mot Himmlers trykk, som stadig krevet flere fanger til rustningsindustrien og derfor uttalte seg mot meg.»

Under enhver omstendighet er det uforklarlig at Himmler på den ene side stadig krevet flere fanger til rustningsarbeider, og på den annen side ville utrydde stadig flere med gass. Man må her i det hele tatt holde fast ved, at Himmler, som muntlig krevet av Höss at han skulle bygge gasskamre i Auschwitz (sommeren 1941) og fikk en nøyaktig plan over de påtenkte anlegg, samtidig gir Höss foranledning til å erklære: «Jeg har aldri fått noe svar eller noen avgjørelse i denne henseende.» Gasskamrene ble imidlertid opprettet, fordi — så hevder Höss — Eichmann, en av Himmlers underordnede, senere i forbiarten sa til ham at «der Reichsführer var innforstått med det.»

Himmler hadde altså aldri gitt noen ordre til å opprette disse gasskamre — ser det ut til etter tilståelsen! og han har altså krevet av Höss at han samtidig skal utrydde så få og så mange mennesker som mulig!

Et annet sted kan man lese: «Særfangene — det vil si jødene — som var undergitt hans (Himmlers) ordre, måtte behandles særlig hensynsfullt. Man kunne ikke undvære denne arbeidskraft, fremfor alt ikke i rustningsindustrien!» Så nå er man godt orientert!

Saken blir ikke klarere når man befatter seg med henrettelsesmåtene. Man har tidligere sett at en brukte insektgassen, Zyklon B. Dermed skulle politiske ledere i den røde armé henrettes. Det er mere enn rart at det da han fikk den muntlige ordre ikke ble bragt i forslag annen gass enn et insektmiddel.

Følgende om Zyklon B: «Zyklon B forekommer i form av blå stener, som ble levert i esker og av hvilke det kommer en gass under påvirkning av en vannstråle.» — «Dens anvendelse er så farlig at man må lufte to dager etterpå før man igjen uten fare kan betre rummet.» Etter hans oppgave varte gassing av jøder gjennomsnittlig en halv time. — «Hvorpå man åpnet dørene og en særkommando begynte

straks arbeidet med å skaffe bort likene». Dette gjorde de spisende og drikkende uten at det hendte noe slags uhell. — «Den første utryddelse ble foretatt i et likhus og for å slippe gassen inn, boret man — mens man lastet ofrene av lastebilene — hurtig noen huller i stein- og betongveggene (!) i likhuset. Det fortelles intet om hvorledes man fikk vandampen som trengtes inn, og heller ikke hvorledes man stoppet igjen hullene etter at man hadde kastet inn de blå stenene.

Det fortelles også at man kunne bruke avkledningsrum og dusjrum til gassing og her fremstilles det da for første gang offisielt i beskrivelsen over gassing slik at gasskamrene ligner på dusjrum. For første gang får man også en beskrivelse av den gass som måtte anvendes når gasskamrene er utstyrt som dusjrum. Det tok 12 år før man kunne gi disse nøyaktige oppgaver, og ingen av de store konsentrasjonsleirskildrere, som er Rousset, en Kogon eller den ungarske kommunist Miklos har visst noe om det! Kanskje vil en i løpet av de neste 12 år kunne ha ytterligere oppgaver som er avstemt mot hverandre. Men da må russerne bestemme seg til bare å bruke kvalifisert personale under sin historieforskning.

Ellers må man anerkjenne at det allerede er gjort fremskritt, når man betenker at det lykkedes dem å få anerkjent av Nürnbergdomstolen som ekte et dokument som ble brukt til å domfellelse av legene: dokument 1553 P. S. — R. F. 350, overrakt retten av slektingen til et vitne, som hadde den fornuft å begå selvmord like etter avfattelsen av dokumentet, og som er gjengitt i Nr. 2 av tidsskriftet «Dreimonatliche Hefte neuerer Geschichte» 1953 og senere i den svenske avis Dagens Nyheter 16/7 1953, hvorefter «jødene i grupper på 750 til 800 ble gasset, i gasskamre som var 25 kvadratmeter stort og 1,80 meter høyt —»

Hva gassen angår, så dreier det seg dengang om gassen fra en dieselmotor, og når disse 750 til 800 mennesker var blitt presset inn i rummet, så tok det 3 timer for dem å dø. Fremtidige historieskriver vil skjelve, når de bøyer seg over dette selvsomme dokument, som Nürnbergdomstolen tok alvorlig. Hos oss i Frankrike kalles slikt for ammestuehistorier.»

Nye abonnenter får bladet gratis resten av dette år.

«Friheten» og offiserene

Kommunistbladet «Friheten» tok en major nordpå strengt i skole fordi han i en 17. maitale angrep norsk deltagelse i utbyggingen av et russisk elektrisitetsverk i Boris Glebb-området. Vi skal ikke ha sagt noe fra eller til i den sak, skjønt dette område som stikker seg over på den annen side av Passvikelven, naturligvis burde være norsk og også vilde ha vært det hvis vi ikke hadde hatt så tåpelige styringsmenn. Det vi festet oss ved i bladets omtale var at det finner det «nok å minne om at vi tidligere har hatt antikommunistiske majorer — og oberster i den norske hær som Norge dyrt fikk betale for». Vi synes det hadde vært mere nærliggende å slå fast at vi i sin tid hadde også kommunistvennlige offiserer — og vi tenker ikke da på alle generalene som etter å ha ropt hurra for utleveringen av Europa til kommunismen meldte seg inn i Norsk-Sovjetisk Selskap til de senere fant det opportunt å luske av i stillhet igjen — vi tenker tvertimot på en viss kaptein Kullmann, som var symptomatisk for visse kretser som har hovedskylden for det som vederfores oss i 1940.

SLITSOM JOBB

Dagbladet (naturligvis) presenterer en riktig innbidt og «god nordmann» av en byråsjef Erik Nybø som biter i pipa og forteller om sin kjempeinnsats i forbindelse med utdelingen av de tyske fangemillioner. Avtalen med Tyskland gikk som kjent ut på at pengene bare skulle utdeles til folk som ikke hadde overtrådt Haagerkonvensjonens bestemmelser og som altså var satt inn av tyskerne uten å ha foretatt seg noe av det som berømmes så høyt i dag. Byråsjefen har da også hatt et svare strev, forteller han, med å sortere ut de uverdige. Pussig nok later det til å være noe iveri med hans vurderingsevne, for han har ikke sortert ut alle de som åk inn fordi de begikk folkerettstridige handlinger o. l., men noe han kaller «angivere og torturister» som skal ha søkt. Men for alt vi vet så kanskje han mener det riktige med disse betegnelser. NS-folk ble jo angitt i fleng i 1945 og vi vet jo også at heimefrontmordere delvis brukte tortur overfor sine ofre.

Men hvorfor så benytte anledningen til å sparke etter frontkjemperne? Er det noen som i dette land er mishandlet og snytt henholdsvis av norske og av tyske myndigheter, så er det dem. Under enhver omstendighet forstår vi ikke hvorledes en person i offentlig stilling uten foranledning kan tillate seg å komme med generelle ukvemsord til frontkjemperne. De har iallfall satt livet inn for det de trodde på, mens byråsjefen neppe har

«Hatet tåkelegger hjernene deres!»

Den engelsk jødiske forfatter og forlegger Victor Gollancz hedres med Deutscher Buchhandels fredspris

I Deutsche Soldaten-Zeitung henter vi nedenstående, som uvilkårlig får oss til å tenke på hvor bra verden kunne ha vært hvis alle Gollancz' rasefeller var som han:

I slutten av 1946 kunde engelskmennene, som fremdeles var temmelig omtåket av hatpropagandaen finne gjengitt i «Times» et ganske uvanlig leserbrev. Det dreiet seg om prosessen mot feltmarskalk von Rundstedt, som anklagen blant annet bebreidet at han hadde ladt fallskjermjegere som var tatt tilfange bringe til nærmeste Gestapo-tjenestested.

Det ominøse leserbrev lød:

«Sett Dem dog inn i den omvendte situasjon, forestill Dem at krigen hadde funnet sted på vår øy. Forestill Dem videre at tyske sabotører var sprunget ut i fallskjerm over engelske landsbyer. Det var vårt eget sikkerhetspolitis oppgave å befatte seg med de fiendtlige spionasje-, sabotasje- og propagandaforsøk. Hvis den engelske øverstkommanderende hadde gitt ordre til straks etter tilfangetagelsen å bringe slike fallskjermjegere til nærmeste Spesialtjeneste, det vil si M. I. 5 (engelsk Secret Service) eller et lignende særkorps som måtte være opprettet for vår sikkerhet, hadde en da kunnet utlegge en slik ordre som en forbrytelse?»

Dette brev var undertegnet av ingen ringere enn Liddell Hart, Gilbert Murray, R.R. Stokes og Victor Gollancz. Den siste, som selv er publisist og forlegger har i år fått Deutscher Buchhandels fredspris.

Gollancz var som jøde naturligvis meget opptatt av utviklingen i Tyskland og forsøkte å gjøre alt for å hjelpe flest mulig mennesker. — I året 1942 skrev han en bok med titlen «Shall Our Children Live Or Die?», hvor han tok fatt på den antityske hatpropagandaen i England. Han gikk kraftig inn for en forsoningspolitikk med Tyskland, for bare forsonet var det mulig å bygge opp et Europa som garanterte senere slekter en fredelig tilværelse. Det i kapitlet «Om hatets natur» anførte hører til de mest gimrende arbeider av forfatteren Gollancz og til vår tids største menneskelige dokumenter:

«En del av pressen appellerer i stigende grad til de mest primitive instinkter og driver en rasende hat- og hevnpaganda mot det tyske folk — — Jeg bønnfaller

satset annet enn pipa og kjeften.

dere om å motsette dere denne hatets bølge med den fulle kraft av fornuft og hjerte. Den er dårlig denne propaganda, fordi den gjør hjernene tåket. Den er dårlig fordi den hindrer oss i sammen å løse den martrede menneskets problemer på en fornuftig måte. Den er fremfor alt dårlig fordi den er ond. I en verden hvor det er så meget ondt, er det å gi avkall på det onde allerede en seir, også om ingen får vite om det og hendelsen ikke lar seg uttrykke i tall.»

Dette skrift ble straks etter krigen etterfulgt av nye, som «Vår truede arv», hvor det påny blir gjort forsøk på å demme opp mot kollektivskyldpropagandaens flom — et forehavende som skadet ham selv meget. Gollancz nøyte seg ikke dengang med å skrive. Sammen med Lord Curtis opprettet han organisasjonen «Save Europa Now», en organisasjon som sendte hundretusner av Care-pakker til de sultende i Tyskland. Gollancz hadde med heldig resultat krevet av sin mindre bløthjertede partifelle Attlee opphevelsen av matvaresperren for Tyskland.

Men ikke nok med det. Gollancz reiste selv til det beseidete Tyskland, besøkte elendighetskvarterene i storbyene, var dag og natt underveis for å oppnå en bedring av forholdene. Han skrev brever til britiske aviser og appellerte til befolkningen. Han hørte utvilsomt sammen med Bertrand Russell, dikteren T. S. Eliot, oberst Sitwell, Gilbert Murray, Lord Lindsay til de menn som reddet Tyskland fra noe enda verre. Da han vendte tilbake til England offentliggjorde han fotografibindet «In Darkest Germany», en bok som var en anklage mot alle dem som var ansvarlige for elendigheten i leirene.

Han tok vare på det små sammen med det store: krevet opphevelse av Potsdamavtalen, hudflettet annekasjonen av Øst-Prøyssen, utdrivelsen av tyskerne fra de annekterte områder, kritiserte Vestmaktene og Russlands Tysklandspolitikk etter sammenbruddet — og hadde tid til å passe på virkningsfullt å legge frem for de engelske lesere et menykort på fem retter fra Controll Commission of Germany ved siden av en oppstilling over kalorihusholdningen til en «normalforbruker».

FOLK og LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Dumhetens forbrytelse

Dette er verre enn en forbrytelse, det er en dumhet. Deres Majestet, skal Talleyrand ha sagt til Napoleon, da denne hadde latt hertugen av Enghien skyte.

En kan være fristet til å vurdere denne dumhetens forbrytelse på samme måte når man leser det som presteres rundt omkring i de norske aviser. For den dumhet og den uvitenhet, som er så åpenbar og som preger omtalen av alle begivenheter i forbindelse med den siste verdenskrig, er i seg selv en forbrytelse, også fordi disse folk har en spesiell plikt til å vite og kunne. De er en flokk ignoranter som tar på seg en sakkyndig mine og skal veilede et folk som hverken har vilje eller evne eller åndelig spenstighet nok til å bevege seg utenfor de stier som bjellesauene har tråkket opp.

Disse nydemokratiets stolte penneknekter forlanger til og med monopol for dumheten og for den historiske løgn. Vi innrømmer at herrene har rett når de selvtilfreds slår fast at sannhetens røst er liten og sped i dette land. Det har disse herrer selv sørget for ved bare å slippe til autoriserte vranglærere, noe som Per Vogt, flittig skrivekarl i flere aviser og tidsskrifter, åpent erkjenner i en kronikk i VG betitlet «Siegfried-linjen». Vogt skriver her i øyeblikkets opphisselse over sin egen uvitenhet på andre områder åpent og ubestridelig riktig at «vi har ment at vi kunne tie dem (og hermed menes da de domfældte NS-folk) ihjel — billedlig talt.» Den billedlige tilføyelse skyldes vel et forsøk på å dekke over at han slik har røbet den norske presses hemmelige parole om å tie «dem» ihjel. Noen annen mening kan den jo fornuftigvis ikke ha.

Vel, selv denne kompakte og forstokkede uvitenhet kan man med stor selvovervinnelse venne seg til å få servert. Noe som er verre er den hykkelske kappe den hyller seg i. For alle disse Vogtene som skal tie opposisjonen og sannheten ihjel, de slår seg jo samtidig på sitt nydemokratiske bryst og forkynner menings- og ytringsfriheten. Naturligvis skal alle meninger slippe til, sier de, og ut av meningsbrytningene skal så sannheten og retten stige pure og rene. De glemmer bare å fortelle hvorledes dette skal skje når de selv lukker alle muligheter for å få lansert en avvikende mening. Vi har, som Per Vogt sier, riktignok «Folk og Land», som disse meningsfrihetens helter ikke har klart å få livet av. Men det forsøkes jo både titt og ofte både av lærere og journalister og allehånde injurianter som føler seg sikre på det nydemokratiske rettsvesens beskyttelse.

La oss imidlertid slutte disse vemodige betraktninger over dumhetens triumf ved å sitere litt av en søndagsbetraktning som dr. theol. Ragnar Leivestad nylig skrev i Aftenposten, og som dette blad trykket uten øyensynlig å skamme seg det aller minste. Vi slutter oss, i motsetning til det Aftenposten praktiserer, til Leivestad når han skriver:

«Det går en historie om en stortingsmann som i en debatt hadde hevdet et svakt underbygget standpunkt. Han ble kraftig imøtegått av en annen, som kunne fremlegge pålitelige opplysninger. «Dette er fakta», sa han, og satte seg i trygg forvisning om å ha satt den første på plass. Men han spratt opp og sa: «Er dette fakta, da benekter jeg fakta.»

Historien har gjentatt seg, og både teologer og politikere og naturvitenskapsmenn har ved forskjellige anledninger kastet sannheten på dør på samme måte. Den blindhet som skyldes at man ikke vil se, er kanskje mere utbredt

Deutsche Handelskammer in Norwegen

Fortsatt medlemsfortegnelse:
A/S Sætre Kjeksfabrik, postboks 362, Oslo.
Saugbrugsforeningen, Papier- u. Cellulosefabrik, Halden.
Auskunftei W. Schimmelpfeng G. m. b. H., Grensen 16, Oslo.
Marie Schjetne A/S, Kinderkonfektion, Dronningens gt. 9, Trondheim.
Konsul E. Schoepke, Industrievertretungen, Industriegt. 38, Oslo.
Halvor Schou, Hjula Væveri, Baumwollweberei, Oslo.
Christian Schreiner, Damenkonfektion, Manufakturwaren, Olav Tryggvessøns gt. 30, Trondheim.
P. Schreiner sen. & Co. A/S, Eisen u. Stahl, Werkzeuge, Bauartikel engros, Stenersgt. 1, Oslo.
Einar Sell, Maschinenagenturen, Uranienborg terrasse 18, Oslo.
Ingeniør F. Selmer A/S, Bauunternehmen, Hausmanns gt. 34, Oslo.
Arthur Selvig & Co. A/S, Holzagentur, Lysholmgården, Trondheim.
Siemens Norsk A/S, Rosenkrantz gt. 11, Oslo.
A/S Si-Ko, chemisch-technische Fabrik, Jernbanetorget 4, Oslo.

Bladpengene for 1961

går gledelig godt inn og det er også over forventning mange som husker på oss med et bidrag ut over selve bladpengene. Takk skal dere ha alle sammen som forstår betydningen av å kunne holde FOLK OG LAND oppe på det nåværende nivå og som også tar konsekvensen av denne forståelse!
Og så ber vi de som ennå ikke har ordnet seg, om å gjøre dette så snart som mulig. Husk den lille forhøyelse av bladpengene. Det er den og det eventuelle bidrag den enkelte kan avse som skal trykke driften i 1961.

og sikkert mere skjebnesvanger enn den som skyldes at man ikke kan se. Nettopp i vår egen tid er det manges store fortvilelse at sannheten har så liten vekt. Det hjelper ikke å legge kjennsgjerninger på bordet. Folk tror bare det de vil tro, og der finnes statsmenn som kynisk opptre som om sannheten kan defineres slik: «Sant er alt som tjener vår sak, alt som ikke passer oss er løgn.»

ANNELISE PAROW
TANNINNSÆTNING
Trondheim

Gåle Johnsonsgt. 5 - V. Lademoen kirke - Voldsminde

Nå kommer filmen om «Lord How-How»

Irlenderen med tysk statsborgerskap som engelskmennene hengt som «landsforræder»

Fra Deutsche Wochen-Zeitung henter vi følgende:

Under krigen lød det hver aften fra Berlinerkringkasteren en stemme som alarmerte den engelsktalende verden. Sendingen begynte hver aften med «Germany calling, Germany calling» og ble sterkt avlyttet i England. Taleren ble snart kjent under navnet «Lord How-How» og bittert hatet av den britiske regjering og den britiske hær, da han i nært samarbeid med den tyske propagandaminister dr. Goebels gjorde alt for å overbevise engelskmennene om det meningsløse i deres krig.

I Rikssenderens akter ble denne farlige taler ført under dekknavnet Wilhelm Frölich. I virkeligheten dreiet

det seg om den i Brooklyn fødte irlender William Joyce, som 24. august, en uke før krigsutbruddet reiste fra London til Berlin, da han elsket Tyskland mere enn England. Han fikk i 1940 tysk statsborgerskap.

Den i Amerika fødte Joyce vendte i en alder av tre år tilbake til sine foreldres hjemland Irland og dro 15 år gammel til det England, som han fordi han var irlender aldri opphørte å hate.

I sammenbruddets dager i 1945 var Joyce flyktet til Schleswig-Holstein, hvor han 28. mai ble påtruffet av engelskmennene og skutt ned. Den sårede Joyce ble fløyet til England og uten hensyn til at han i 1940 hadde fått tysk statsborgerskap og var blitt rikstysker, hengt.

Nå har Frank Capa, en tidligere Hollywood-filmprodusent til hensikt å filme «Lord How-Hows» liv med Alec Guinness i hovedrollen. Guinness vil være kjent fra blant annet «Broen ved Kwai».

Slik skal det gjøres!

De norske TV-programmer er vanligvis like gorr kjedelige som de i dampradioen. En hederlig unntagelse var den slagerparade 1930—35 som Erik Diesen laget for en uke siden. Den var fiks, kultivert, oppfinnsom og morsom. Dertil kom at han ikke falt for fristelsen til å lage hets omkring de utenrikspolitiske hendelser i disse år. Han la frem filmklippene fra begivenheter i Tyskland og Italia uten de kommentarer som de fleste aktører i dette land finner det nødvendig å måtte understreke sin såkalte nasjonale holdning med. Norge har ære av slike programmer og forhåpentligvis holder Diesen også sin sti ren i de følgende «parader». Det er så mange andre som hetser likevel i aviser, bøker, film og radio.

RETNINGEN ER GOD OG FARTEN UPÅKLAGELIG

Den fargede befolkning øker hurtigere enn den hvite i USA fremgår det av en rapport fra arbeidsminister James Mitchell til president Eisenhower. Det er i dag nesten 20 millioner fargede personer i USA og de utgjør allerede litt over 11 prosent av landets samlede befolkning.

Men tro nå ikke at Eisenhowermannen Mitchell beklager dette at USA med raske skritt holder på å miste karakteren av en hvit stat. Han roper nærmest hurra!

Så mens utdrivelsen av de hvite foregår i hele den fargede verden, farges den hvite verden mere og mere.

En får si at retningen mot undergangen er god og farten upåklagelig!

Ned med nydemokratiet!

I Morgenbladet diskuteres «den borgerlige velgers dilemma» og i den forbindelse siterer en slik velger, Chr. Berg-Hansen et avsnitt av en likesinnet Arnulf Øverlands bok «Om Gud skulle bli lei av oss». Han skriver:

Vi vil stemme på mennesker, ikke på lister.

Vi vil stemme på saker, ikke på programmer.

Vi er lei av de store gryter med valgflesk.

Vi vil ha folkeavstemninger over de saker som er vitale for oss.

Vi vil ikke umyndiggjøres av partimaskineriene.

Vi vil ikke tyranniseres av tilfældige majoriteter. For dem er vi ikke annet enn stemmekveg. For oss er de ikke annet enn skolemestre.

Rett til å forlange folkeavstemning er det vi må ha.

*

Vi er så inderlig enig med Øverland på dette område at vi til og med kan forsone oss med den obligatoriske nydemokratiske ansvarspolise Berg-Hansen legger frem før han også er enig i at nydemokratiet ikke er bra, nemlig «vi må ikke sove lenger og slå oss til ro med å la politikerne og partilederne tenke for oss. Vi så hvor galt det gikk i Tyskland i nazitiden.» Det er noen som kan få sagt det!

BAK KULISSENE:

Frankrikes sammenbrudd

Et jort blir tatt etter innsats av tyske stupkampfly. (Bildet er tatt fra «Waffen-SS im Bild»)

Ordonansen

24. mai 1940. Jean Dupont, av yrke mekaniker ved Renaultfabrikken i Paris, nå ordonans ved den franske divisjonsstab, som ligger mellom Dunkerque og Calais, raser med sin maskin fra Gravelines, det lille fiskerredde ved kysten, til landsbyen Philippe, hvor engelskmennene holder en befestet stilling. Jean Dupont er et klart hode (senere, etter sammenbruddet offentliggjør han sine krigsopplevelser i franske aviser) og har gjennom sin virksomhet i staben blitt klar over hva det dreier seg om: tyskerne har innesluttet Calais og rykker frem mot Dunkerque. Franskmennene og de engelskmenn som hører til hans divisjon, har ordre til å oppholde «Fritzene» (slik kaller franskmennene de tyske soldater) for enhver pris. Ennu er ikke tyskerne der, men de vil komme, de vil bestemt komme.

Fra Gravelines til landsbyen Philippe er det bare tre kilometer. Men det er en ubehagelig tur — stadige flyangrep, avbrutt av drønnene fra det tunge artilleri — og stadig nedslag i veien

han kjører på — men Jean Dupont raser videre med sammenbitte tenner. Han må bringe divisjonsordren til den engelske kommandant i stillingen foran Philippe og intet skal oppholde ham.

Der er landsbyen — den ligger under artilleriild fra tungt tysk skyts. Jean Dupont springer av sin maskin, han stiller den ved en husvegg hvor den synes å stå beskyttet, og løper — mens han stadig stopper foran nedslagene — nedover landsbyens hovedgate pesende etter luft. Fordømt også, hvor har engelskmennene staben sin?! Det er intet å se — ingen steder er det poster og det finnes for lengst ingen sivillist en kan spørre tilbake i landsbyen. Jean Dupont styrter inn i det første og beste hus — engelskmennene må sitte i kjellerne og må kunne peke ut for ham hvor staben holder til, for han kan ikke snakke engelsk og engelskmenn kan vanligvis ikke fransk. Men kjelleren er tom — Inn i neste hus, i neste kjeller — tom. Jean Dupont, føler seg som i et mareritt: han skal finne noen,

men kan det ikke. Han går, løper, mens 15 cm. granater slår ned rundt omkring, fra hus til hus, fra kjeller til kjeller — han roper, han skriker — ingen svarer — — men det er jo ingen drøm, det er jo virkelighet! Jean Dupont ser at engelskmennene må være her — han ser hele bjerg av ammunisjon, han ser maskingevær, han ser hermetikkbokser stablet opp i store hauger, kasser og fulle sekker — men han finner ikke en levende engelskmann. Han finner heller ingen døde eller sårede.

Jean Dupont har igjen satt seg opp på sin maskin og raser den korte vei tilbake til Gravelines, 3 kilometer borte. Han stanser foran divisjonens kommandoplass. Han trer inn i rummet hvor offiserene arbeider ved et langt bord. Han ser hvit ut i ansiktet.

«Nå, Dupont», spøker en kaptein, som synes godt om den intelligente og pålitelige mann, «det er vel en nydelig suppedas derute?»

«Herr kaptein, engelskmennene er vekk!» sier Jean Dupont, og som bevis på sin påstand rekker han frem den uåpnede konvolutt, som han ikke har fått avlevert.

Kapteinen sier ikke et ord, de andre offiserer som er i rummet sier ikke et ord, men de har hørt opp å arbeide og stirrer på ordonansen. Kapteinen blir grepet av voldsomt sinne. «Ta Dem sammen, mann!» skriker han til den forstyrrede soldat. «Kom ikke her og fortell eventyr!»

Jean Dupont forteller ingen eventyr — han forteller bare nøyaktig hvorledes han gikk fra hus til hus, fra kjeller til kjeller — fjell av ammunisjon, maskingeværer, hauger med hermetikkbokser på gårdsplassen, kasser, fylte sekker, ingen døde, ingen sårede, ingen levende — — Kapteinen vinker ham vekk, han kan tre av. Selv går han til divisjonssjefen.

Ordonansene løper gjennom Gravelines, offiserene samler seg i stabskvarteret. «Mine herrer», sier divisjonssjefen, «jeg har nettopp fått beskjed om at engelskmennene i stillingen ved Philippe skal ha rømmet denne uten ordre og uten melding til meg. Jeg ber om en frivillig offiserspatrolje!»

Klokken er fem om ettermiddagen. Klokken seks bringer en ordonans fra kaptein Jaquet, som med hundre frivillige har dradd avsted til Philippe denne melding: «Philippe er forladt av engelskmennene. Jeg holder stillingen med mine frivillige.»

Den tyske Wehrmachtsberetning inneholder neste dag denne setning: «Høydedraget fra Vimy over Lillers-St. Omer til Gravelines er i våre hender.»

På flukt fra russisk fangeleir

Untersturmführer Vorwärts på nye eventyr etter sammenbruddet

Ingo Petersson: Die Flucht. Plesse Verlag, Göttingen.

Vi omtalte i nr. 34 en tysk bok av Ingo Petersson om den berømte SS-Sturmabteilung 500. Boken er et av bindene i «Waffen-SS Bokrekken.» I disse dager er det kommet et nytt bind, av samme forfatter. Den er en slags fortsettelse av boken om SS-Sturmabteilung 500, forsåvidt som den forteller hva som hendte kompanifører Vorwärts etter at han sammen med noen ganske få overlevende ble tatt tilfange av russerne i den siste kamp om Berlin. Boken kan imidlertid også leses uavhengig av den første.

Som den første bok er også denne uhyre spennende og velskrevet. Den beretter om de fem unge Waffen-SS-soldaters fantastiske ferd tvers gjennom Russland og Polen tilbake til Tyskland etter å ha brutt seg ut av fangeleiren. Bare to av dem kom hjem igjen, de andre mistet livet på den lange og farlige vei.

Størst inntrykk gjør kan-

skje disse unge befalingsmenns tro og innsatsvilje. Det er faktisk slik at en påny med litt omskrivning må tenke på Heines «Zwei Grenadier»:

Nach Deutschland zogen zwei Grenadier,
sie waren in Russland gefangen,
und als sie kamen ins deutsche Quartier,
sie liessen die Köpfe hangen,
da hörten sie beide das traurige Mär,
das Deutschland verloren gegangen — — —

De ble tatt tilfange under kampen om Berlin og kan ikke forestille seg dette at alt er forbi og at Tyskland er verloren gegangen. Riktignok kan de etterhvert nok tenke seg at Wehrmacht har kapitulert, men at Waffen-SS ikke kjemper videre, enten i Alpene eller som varulver det går først langsomt opp for dem. Isteden er de som Waffen-SS-folk lovlig vilt for alle både i øst og i vest. Riktignok møter de megen sympati og får hjelp av

Forts. side 6

Engelskmennene trakk seg tilbake og etterlot vogner og utstyr. (Bildet hentet i «Waffen-SS im Bild»)

Her ser en noen av soldatene i Sturmabteilung 500, som utførte så fantastiske bedrifter. Bare noen få kom fra det med livet.

Boken om den store amerikanske demokrat

Roosevelt kommer til Jalta-møtet.

George N. Crocker:
Roosevelts Road to Russia.

Forfatteren, en ansett amerikansk jurist har rett når han sier at hans bok «Roosevelts Veg til Russland» først vil få den Roosevelt-vennlige leser til å bli forarget på ham, og senere — under lesingen — til med skamrødmens kinner å bli rasende på Franklin D. Roosevelt.

For det er en rystende bok. En nådeløs bok som viser oss en av verdens store som den fullendte svindler. Som mannen der lurte en lettroende nasjon inn i en krig der endte som en forberedelse for verdenskrig III der forlengst har stukket frem sitt hestlige varsel.

Det beste som kan sies om Franklin D. Roosevelt er at han må ha vært en eiendommelig type. En elskverdig, høflig, intelligent mann, slett ikke noen kommunist, men allikevel en mann som har vært Sovjets beste hjelpersmann i dets kamp for verdensherredømmet. Ingen kan forklare dette. Det er mulig forklaringen ligger i en voldsom trang til å hevde seg som den sterke mann, som føreren, som «Jeg». I sin radiotale til det amerikanske folk 1. mars 1945 om delingen av Polen sa han iallfall: «Russland, Storbritannia og jeg er blitt enige om —». Det ser altså ut som om han har personifisert U.S.A. med seg selv. Han var blitt en diktor og diktaturet korrupperer alltid, og det absolutte diktatur korrupperer absolutt. Og Franklin D. Roosevelt var den absolutte diktor enda han skiltet som den demokratiske leder for et demokratisk folk.

«Det er de skjulte motiver som bestemmer de historiske begivenheter — sier Crocker — og som gjør historien halvt uforståelig for oss.» — Og Franklin D. Roosevelts

motiver kjenner vi ikke. La oss derfor dømme ham etter hans gjerninger:

Den overenskomst mellom Stalin, Storbritannia og Franklin D. Roosevelt om Polens deling, er av Arthur Bliss Lane, U.S.A.'s ambassadør i Polen blitt brennemerket som «en kapitulasjon fra U.S.A.'s side». Skrekkslagen og bedrøvet trakk han seg tilbake fra sin post og skrev en bok: «Jeg så Polen bli bedratt».

«Ingen president i U.S.A. har noensinne hatt en slik enorm makt og husert med den på en slik måte som Franklin D. Roosevelt gjorde», sier Crocker. Det var således Roosevelt som under en pressekonferanse i Casablanca plumpet ut med kravet om betingelsesløs kapitulasjon. Winston Churchill som satt ved siden av ham, ble helt overrasket, men kunne ikke gjøre annet enn nikke sitt bifall. «Betingelsesløs kapitulasjon» var en av de store dumheter som forlenget krigen «og tapte freden».

Det var Roosevelt som i Quebec gikk med på den såkalte Morgenthau-plan som

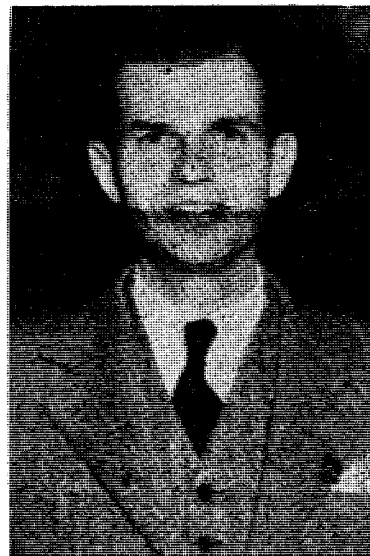
Roosevelt styrte USA inn i krigen trass i sine løfter.

Som lurte sitt folk ut i krig og la alt tilrette for verdenskrig III.

forlangte en total ødeleggelse av Tysklands industri. «De vil gjøre vårt fedreland om til en potetåker!» brølte Goebbels og hisset derved sine landsmenn opp til en siste fortvilet innsats som kostet strømmen av blod på begge sider.

Det var Roosevelt som hårdnakket motsatte seg Churchills plan om å angripe Tyskland gjennom Balkan. Han fikk drevet gjennom invasjonen i Frankrike, noe som var en herjende ødeleggelse av Frankrike og dessuten ga Sovjet frie hender i Øst-Europa som ble kommunistisk og gjør en ny krig uundgåelig.

Det var Roosevelt som ikke ville ha noen innskrenkning

En av presidentens rådgivere, Sovjetagenten Alger Hiss.

i Låne- og Leie-loven overfor Sovjet. Han presset ikke gjennom noen garantier for fremtidig sikkerhet for Sovjets naboer eller for U.S.A. selv dengang han hadde makt til å gjøre det.

Og på en tid da den illevarslende skyggen av verdens neste store trussel var tydelig å se for slike som han, tok han i 1945 med seg slike menn som Harry Hopkins og Alger Hiss halvveis rundt jorden for å snakke til Stalin og bestikke Sovjet-Samveldet til å gå til krig mot Japan akkurat tidsnok til å kunne plukke seirens frukter. General Patrick J. Hurley, Amerikas ambassadør i Kina, under krigen har karakterisert denne hemmelige overenskomst som «en arbeidsordning for kommunistisk erobring av Kina».

«Arbeidsordningen» tjente

Forts. side 7

Professor Rassinier om

«Kommandanten i Auschwitz»

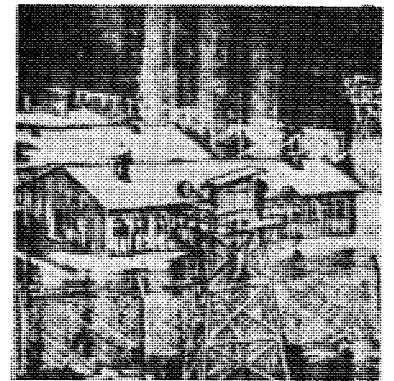
Den franske motstandsmann og historiker foretar en kritisk gjennomgåelse av de røde løgnhistorier

Hver gang man påviser at det ikke foregikk gassing hverken av jøder eller av andre i de tyske konsentrasjonsleire som det er mulig å kontrollere, så henvises det straks til leire på den annen side av jernteppet. Det er jo naturligvis greit og ufarlig, for dit kommer bare pålitelige kommunister, som er villige til å lyve for den gode saks skyld. Og den gode sak er dels å dekke over egne uhørte forbrytelser og dels å diskriminere det Vest-Tyskland som nå er ryggraden i hele det vestlige forsvar mot en mulig russisk ekspansjon.

Men, se det forstår ikke våre hjemlige NATO-beundrere. De setter glatt hele Norges eksistens på spill med sin vestlige krigspolitikk innen et NATO som ikke kan forsvare oss før vi er ødelagt, men samtidig forsømmer de ikke en anledning til å undergrave den tyske NATO-partner ved å bringe videre og gå god for hele den østlige hetspropaganda mot tyskerne.

Disse herrer borte i øst, som har utallige millioner menneskeliv på samvittigheten, som lenge før Hitler kom til makten drev sine redselsfulle slaveleire, og hvis grusomheter under verdenskrigen enhver østfrontsoldat kan fortelle om, er i sannhet de rette til å fortelle verden om tyske grusomheter! Det er noen nydelige sannhetsvitner den antikomunistiske norske presse og ditto forlag viser frem for folk, og det er forferdende å se hvorledes den norske ungdom og norske barn på alle områder føres grusomt bak lyset, slik at grunnen kan beredes for en ny verdenskrig, hvis redslar vi ikke engang kan forestille oss.

Da er forsåvidt Dagbladets linje rensligere i all sin brutale hets og løgnaktighet. Dette blad har i den siste menneskealder konsekvent og sikkert jevnet veien for det røde velde, det har undergravet all autoritet, tråkket all tro og all idealitet under føttene, og iherdig forberedt Aftenlandets undergang. Det driver sin hets bevisst og med åpne øyne, for det ønsker NATO ødelagt, det ønsker å legge Rest-Europa forsvarsløst slik at kronen endelig kan settes på den venstreradikalisme som har forpestet vårt århundre. Men de andre, alle de som intet forstår, alle de som

skriver mot de egne interesser uten engang å begripe det, det er naturligvis de som er farligst.

De norske forlag har ivrig medvirket i all den hetsen som har herjet verden som en farsott. Det kommer ikke en uhumsk hetsbok ut noe sted i denne verden uten at en norsk forlegger kaster seg over godbiten og presenterer den gledestrålende for norske lesere i smukk oversettelse av de gode navn. Vi har her i Folk og Land etterhvert tatt for oss en rekke av disse svindelprodukter, hvorav de to verste vel er «Dødens drabanter», som ble utgitt for å være oppteget av en tysk SS-offiser, som det viste seg ikke engang kunne tysk, og de polsk fabrikerte «oppteget» av kommandanten i Auschwitz, angivelig skrevet i den polske fengselselle før han ble hengt. Det er denne siste bok vi skal beskjeftige oss litt med her påny.

Den kjente franske motstandsmann, professor dr. Paul Rassinier, som selv har sittet i årrekker i tyske konsentrasjonsleire har etter krigen ikke kunnet tie overfor all løgner og all svindel. Han har tatt bladet fra munnen i bøker og artikler og da han er historiker av fag er det ikke lett for noen å komme forbi hans dokumentasjon. Det ble gjort et

(Forts. side 7)

Professor Paul Rassinier

T O L I V S S Y N .

(Fort. fra s. 12.)

med den verdensorden som «demokratiet» bygger på, og som før Quislings død kom til uttrykk i Folkeforbundet og nu praktiseres av F.N. A bygge en verdensorden på et flertalls-system er en farlig sak. Det kommer jo helt an på hvordan dette flertall fremkommer. Når en sak skal avgjøres f. eks. ved en skole, så er det jo stor forskjell om saken avgjøres ved et flertall av lærerne eller et flertall av barna, eller et flertall av alle som er knyttet til skolen, barn, lærere, vaktmester, renholdsbetjening, osv. uten hensyn til rase, religion, kjønn, eller farge som det så ofte heter i F.N.'s menneskerettighetserklæringer. Og F.N. er bygget opp på en uholdbar flertallsordning.

F.N. er grunnlagt av President Roosevelt. Chester Wil-mot skriver i «Kampen for Europa» at i Roosevelts øyne var det viktigste resultat av Jaltamøtet, Stalins forsikring om at Sovjet-Samveldet ville spille en ledende rolle i forbindelse med grunnleggelsen av verdensfredsorganisasjonen». (Side 551)

F.N. ble altså født i Jalta, — da Europa ble forrådt og delt mellom Amerika og Russland, og fedrene var Stalin og Roosevelt.

Meningen med F.N. er altså å få Sovjet med på å fremme Amerikas interesser og holde Europa delt.

Alt det andre er enten meningsløst prat, eller skadelige materialistiske sentenser.

La oss se litt på paragraf 1. og 2. i Menneskerettighetserklæringen som er vedtatt av De Forente Nasjoners Generalforsamling den 10. desember 1948. De lyder:

1. Alle mennesker er født frie og med samme menneskerettigheter og menneskerettigheter. De er utstyrt med fornuft og samvittighet og skal handle mot hverandre i brorskapets ånd.

2. Enhver har krav på alle de rettigheter og friheter som denne erklæring gjelder, uten forskjell av noen art på grunn av rase, farge, kjønn, språk, religion eller sosial opprinnelse, eiendom, fødsel eller annet forhold.»

Det er en rekke ord som enten er uttrykk for det samme, eller de er motstridende, eller ordene dekker forhold i livet som hvis de oppløses gjør livet meningsløst.

Hva menes det med at alle mennesker er født frie? Mener det at de burde være født frie, eller hva menes det?

Hva menes det med at alle

mennesker er født med samme menneskeverd?

Hva menes det med at alle mennesker er utstyrt med fornuft og samvittighet? Det fødes hvert år svært mange mennesker som dessverre ikke er utstyrt med fornuft, og heller ikke med samvittighet. «Enhver har krav på alle de rettigheter og friheter som denne erklæring gjelder.» — Hvem skal oppfylle kravene?

En sentens som ofte går igjen er: «uten forskjell av noen art på grunn av rase, farge, kjønn, språk, religion osv.»

Nu er det nettopp rase, kjønn, språk, religion som holder menneskene sammen i levedyktige grupper. Uten denne forskjell med rangsordning, arbeidsfordeling, lydighetsplikt, og offervilje, ville menneskene uten tvil opphøre å leve.

«Menneskerettighetene», er derfor ikke bare harmløst tøv. Det er en farlig oppløsende formel, som har som mål å bryte ned den nuværende kristne samfunnsordning, som ikke bygger på menneskerettigheter, men på menneskeplikter overfor Gud.

I artikkel 2 i F.N.'s pakt står det:

«Organisasjonen er grunnlagt på alle medlemmers suverene likhet.»

Hovedforsamlingen består av 99 «suverene» stater. Mange av disse stater er rent vilkårlig utskårne stykker av jordkloden. Og mange av dem har folk av de forskjelligste raser og de forskjelligste religioner innen sine grenser. Noen av statene har hundrevis av millioner mennesker innen sine grenser, andre bare noen få.

Men alle har lik stemme i hovedforsamlingen. Og beslutningene tas som i et vanlig parlament, med alminnelig stemmeflertall.

Det er klart at dette skuespillet går så lenge Amerika kan kjøpe stemmer hos de såkalte underutviklede områder. Men den dagen kommer, da Amerika ikke makter å kjøpe disse stemmer.

De fargede folkeslag får flertall i F.N. og «krever» penger av Amerika. Og hvis Amerika ikke betaler, så tar de «underutviklede» stater de pengene de ikke får. F.N. er derfor en meget farlig historie for verdensordenen.

Quisling mener i motsetning til dette at den Guddommelige makt bygger sin verdensorden på arv, rase, kjønn, familie og språk — ikke «uten hensyn» til alt dette. Denne utenommeskelige makt vil ha orden, rettferd og fred, og vil binde menneskene sammen med Guddommelige bånd, — ikke «grunnleggende friheter for alle uten hensyn til rase, kjønn, språk eller religion.» (De Forente Nasjoners Pakt, artikkel 55c)

Han mener at skjebnen organiserer folkene i nasjoner som holdes sammen av likhet i arv. Disse nasjoner samles i Verdensriker som holdes sammen av arveslektskap mellom nasjonene og av de styrendes lydighet mot den Guddommelige makt. Og tilslutt kommer «En verden» og en samlet innsats for å trenge inn i Universets mysterier.

Quisling skriver i tidsskriftet «Stornordisk Samband» av juli 1938:

«Livets historie viser at all utvikling beror på forening av frihet og forskjell med fellesskap og organisasjon. Universalmonarkiene, verdensrepublikkene, ender i anarki og oppløsning. En enkelt nasjons hegemoni er til forderv for de andre og for den selv. En babelsk blanding av alle nasjoner og raser slik som liberalismen og marxismen tilstreber, ødelegger hver enkelt egenart og verd. Av sonndring og ren utvikling fremgår den sanne harmoni. Det er historiens og livets lære. Menneskehetens organiske formingsvilje er rettet på det nasjonale og på samvirke av nasjonale enheter.

Alle de internasjonale institusjoner, som er fremgått av liberalismen og marxismen, har derfor også forfeilet sin påståtte oppgave som skulle være å sikre forståelse mellom folkene og fremme deres utvikling.

Genferligaen i særdeleshet har vist seg avmechtig til å utjevne de oppståtte kon-

flikter, og til å virkeliggjøre en rettferdig fred og lettsivilisasjonens fremgang.»

*

Vår oppgave er da å bygge opp det Stornordiske Verdensrike Svitjod — alle nordiske folks hjemland — og et land som er stort nok, og med en folkearv god nok til å skape varig verdensfred.

Men hovedbetingelsen for at dette skal lykkes er at marxismen og materialismen innen dette område blir erstattet av quislinglæren og troen på Gud og arv.

I «Russland og Vi» skriver Quisling:

«Den oppgave å gjenvinne Russland for den almindelige sivilisasjon, er den største politiske og kulturelle oppgave i verden i vår tid.»

«Marxismen er en religion, en slett religion; men dog en slags religion, en livsfilosofi med religiøst følelsesinnhold. Denne innførte og fordervelige lære, som ikke stemmer med nordisk egenart og i seg selv er grunnfalsk og av det onde, kan derfor ikke bekjempes med partipolitikk. Men vi må gå helt tilbunns i saken. Vårt politiske syn og vår politiske gjerning må være grunnnet på og gjennomtrengt av det sanne nasjonale og av en dyp og moralsk verdensanskuelse; må likesom bolsjevismen være en politisk-religiøs bevegelse.»

Med Svitjod som livsgrunnlag og med troen på en universell makt og med den nordiske arv som menneskelig faktor, kan vennskapsbånd knyttes med alle verdens nasjoner.

Vi kan få et virkelig Verdenssamband bygget på orden, rettferd og fred istedet for F.N., bygget på en fullstendig oppløst verden av enkeltindivider — «uten hensyn til rase, farge, kjønn, språk eller religion.» Og med et flertalls-system som vil føre til fullstendig kaos.

Quisling-læren er som Quisling sier i «Russland og Vi», «en positiv politikk som bygger på realiteter og med et stort og edelt mål å strebe etter, noe som er virkelig verd å leve og dø for, langt mer enn det gudsforlatte marxistiske hjernespinne» og vi legger til — langt mer enn F.N.'s demokratiske, rase, farge og kjønnsløse flertallsdiktatur.

O. K.

Bokrekken om Waffen-SS

I bokrekken om det tidligere Waffen-SS er det hittil kommet følgende bøker, som selges gjennom vår Boktjeneste:

Ingo von Petersson: Ein sonderlicher Haufen. Die Saga vom Sturmabteilung 500. Rikt illustrert, 228 sider. **Pris innb. kr. 24.—.**

Felix Steiner: Die Freiwilligen — Idee und Opfergang. 392 sider, 32 billedsider, 33 skisser. **Pris innb. kr. 32.—.**

Waffen-SS im Bild. 284 sider, kunsttrykk i stort format. **Pris innb. kr. 37.—.**

Panzer Meyer: Grenadiere. 416 sider, 15 billedsider. **Pris innb. kr. 32.—.**

Ernst-Günther Krätschmer: Die Ritterkreuzträger der Waffen-SS. Kunsttrykkbind 440 sider, 300 billedsider. **Pris innb. kr. 37.—.**

Erich Kern: Die letzte Schlacht. Ungarn 1944—45. 320 sider, 16 billedsider. **Pris innb. kr. 32.—.**

Ingo Petersson: Die Flucht des Untersturmführers Vorwärts. Ca 240 sider. **Pris innb. kr. 24.—.**

Vi gjør også oppmerksom på den lille brosjyre på 68 sider av **Erich Kern: Das grosse Kesseltreiben.** Forfatteren, som selv var krigsfrivillig i Waffen-SS kommer her inn på bakgrunnen for hetsen mot de tyske frontsoldater og har satt seg som oppgave å forsvare dem mot løgn og bakvaskelser.

Prisen på brosjyren er kr. 8.—.

Ved forskuddsbetaling sendes bøkene portofritt, ellers kommer i tillegg frakt og oppkravsgebyr. Da vi ikke til enhver tid har alle bøkene på lager, kan det imellom ta 8—14 dage å effektivere bestillinger.

Folk og Lands Boktjeneste

Postboks 3214, Oslo — Postgiro 16450

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 43 33

Tannlege
MARTIN KJEMDAAS

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 54

Boken om Roosevelt På flukt - - Professor Rassinier - -

(Forts. fra side 5)

sitt opphav vel. I de følgende fem år erobret kommunistene Kina og innviklet U.S.A. i krig i Korea da statene gjorde et sent og kostbart forsøk på å stanse den russiske erobringsbølgen.

«Det er nok ikke noe mysterium — sier Crocker — hvorledes Sovjet under og etter Verdenskrig II kunne vokse fra 170 til 800 millioner mennesker! Sovjet kunne gjøre det takket være Franklin D. Roosevelt som holdt sine Sovjet-sympatier skjult for det amerikanske folk ved hjelp av en kamouflasje som var helt fremragende.

Vi har hatt verdenskrig I og verdenskrig II, men der er igang en verdenskrig III som Sovjet startet før verdenskrig II var slutt og som Sovjet holder gående fremdeles: Krigen mot de såkalte kapitaliststater — Stalins erkefiender var U.S.A. og Storbritannia, men for å nå dem måtte han først få vekk Tyskland og Japan som var de to store hindringer på hans vei. Og han regnet med å få Franklin D. Roosevelt til å hjelpe seg. Han tok ikke feil.

George N. Crocker gjør her uttrykkelig oppmerksom på at Franklin D. Roosevelt aldeles ikke var noen kommunist. ~~Bare en Roosevelt.~~ En mann som aldri var ens overfor to mann. En mann som bare var «total politiker» og hvis hobby var politikk. «En mann som tillot seg å være en taus medskyldig og hjelper til terror over en så bred front at Robespierres utskjelseter til sammenlikning er dvergaktig små.»

George N. Crocker tar for seg Italia i 1954.

Førsteminister Alcide de Gasperi sa 24. februar: «Man kan ikke gi Italia all skylden for ikke å ha utryddet kommunismen. For denne onde planten var født og fremelsket i Roosevelts klima. Kommunistlederen Tagliatte var på et amerikansk skip blitt transportert fra Sovjet-Unionen til Napoli og den allierte overkommando hadde gitt nesten all materiell og politisk støtte til kommunistene i Italia, Dalmatia, Montenegro, Slovenia og indirekte til Kroatia, og med enorme politiske konsekvenser.»

Forfatteren kommer inn på Polen og de 15.000 polske offiserer som Stalin lot myrde og grave ned i Katyn-skogen og andre steder. Det er bevist at de døde ble myrdet lenge før tyskerne kom til området, så undersøkelseskommisjonen av en rasende Stalin ble kalt «fascister». Da resultatet av kommisjonens arbeid ble forelagt for Franklin D. Roosevelt ble

han ikke forarget på mordene, men på dem som hadde avslørt dem, så han preserte rapporten ned i sin dypeste skuff og smekket låket igjen.

— — —

I Amerika snakket man med avsky om Hitler, Mussolini og deres onde gjerninger, mens det ble ansett som «ufint» å kritisere Russland, «vår galante allierte» og det på en tid da Sovjets planer for en verdenserobring lå klart i dagen.

Det var folk, det var aviser, som fortalte Roosevelt sannheten, men han ville ikke høre på dem. Hemmeligholdelse av Sovjets planer var den fremgangsmåte som passet hans politikk best.

Da han stillet seg til valg for 3. gang ble hans valg avgjort ved det løfte han sendte ut over kringkastingen høsten 1940.

«Og mens jeg taler til dere mødre og fedre gir jeg dere ennå en forsikring:

Jeg har sagt det før, men jeg skal si det igjen — Guttene deres vil ikke blitt sendt ut i krig utenfor vårt lands grenser!»

Men da han var blitt president tvang han Japan til å overfalle Pearl Harbour, noe som bl. a. er blitt hevdet av kaptein Oliver Lyttelton, produksjonsminister i Churchill's krigskabinett, idet han 20. juni 1944 uttalte:

«Amerika provoserte Japan i den grad at japanerne var nødt til å angripe Pearl Harbour. Det er latterlig å si at Amerika ble tvunget inn i krigen.»

Men det amerikanske folk ble av propagandaen ledet til å tro at Roosevelts ruslet rolig rundt i skjortearmene og puslet med sitt da han ble lamslått ved etterretningen om at Japan hadde overfalt Pearl Harbour.

— — —

Det gjaldt nu om å finne på en god grunn til at Amerikas ungdom skulle dra i krig langt utenfor landets grenser og man fant ideen:

«Krigen var hellig! Og dette ble kunngjort i den såkalte Atlanterhavsdeklarasjon som forlengst er glemt av de fleste: Den ble forfattet av Roosevelt og Churchill på et slagskib ute i Atlanteren ettersommeren 1941 og fortalte i 8 punkter hvor paradisiske verden ville bli etter de alliertes seier. I en kringkastingstale til det amerikanske folk som delvis ble rørt til tårer sa Churchill at «de gode makter nu samlet seg mot de onde makter» og at det ikke var noen helligere ide å kjempe for. «Så sang vi «Fremad Kristi Korsmenn» og i sannhet: Jeg følte at dette ikke var noen formastelig antakelse, men at vi tjente

(Forts. fra s. 4)

tyskere både i øst og i vest, men mange av deres landsmenn angir dem også og har gått i fiendens tjeneste.

Under turen gjennom Tyskland forklær de seg som hollandske «fremmedarbeidere» og treffer også på en tysker som røber at han hadde vært «nazi»:

«Ja, han hadde vært nazi og hadde vært med fra begynnelsen av, men nasjonalsosialismen hadde vært god og Tyskland trengte den etter alle forvirringens og nødens år og den indre uro. Etter at taushetens lenker først var brutt, sprudlet ordene hans frem, og vi hører tause på denne manns trosbekjennelse, den som også er vår. Tilslutt sier han: «Kamerater, som hollenderne vil dere ikke kunne forstå hvorledes vi tyskere føler det.»

Vorwärts har på hele den lange ferd hatt som mål sin mor, som han håper har kunnet evakuere fra de truede østområder til slektninger i vestområdene. Og her overlater vi ordet til boken:

«Tre dage senere klatrer jeg opp en smal vei i Fichtelgebirge og står foran min mor. Hun er frisk. Min far har meldt seg over Røde Kors, han sitter i en fangeleir i Nord-Skotland og lærer for annen gang i sitt lange soldaterliv en krigsfanges gleder og lidelser å kjenne.

Jeg selv kan bare hvile meg ut i to dage i min kusines stille hus. Så har en eller annen fått greie på at flyktningfruens sønn fra SS er kommet tilbake. Jeg avventer ikke undersøkelsen av militærpolitiet, som 16 mann sterk og tungt bevæpnet rykker frem mot huset, men går mot skogen gjennom en bakdør. Nettopp som the Boys fra den annen side av havet omringer huset dukker jeg inn i skyggene av de veldige grantrær.

Jeg har bare funnet min mor for atter å måtte vandre videre. Man har erklært oss for fredløse, og politi av alle nasjonaliteter er på jakt etter oss. Blodgruppetatoveringen under armen, ja ofte bare blikket og holdningen forråder oss. Mens soldatene av

en sak hvis trompet hadde lydt i det høie.»

Det står meget mere i George N. Crocker's bok og en ting vil jeg tilslutt peke på i forbindelse med F. D. Roosevelts evne til å lure sine landsmenn: Den skotske novellist Henry Mackenzies karakteristikk av sine medmennesker er som følger:

«Menneskeheten er stort sett et gapende uhyre som liker å bli bedratt og sjelden blir skuffet.»

Dette passer utmerket på det amerikanske folk.

Det passer også på andre. **Observator.**

(Forts. fra side 5).

forsøk med en rettsak mot ham i den gamle gode stilen fra de politiske oppgjør rundt omkring i landene etter krigen, men i Frankrike er dette et passert stadium nå og retten er mere uavhengig enn i det velsignede demokratiske Norge, så Rassinier ble frifunnet. Naturligvis fortsetter hetsen mot ham i de dertil innrettede organer og i det Tyskland, som han tar i forsvar, sørget dagens virkelige makthavere for at det ble lagt alle slags hindringer iveien for en foredragsturne. Men han gir seg ikke.

Han har nå skrevet en lengere artikkel i tidsskriftet «Defence de l' Occident» i Paris, hvor han ubarmhertig avslører svindlen bak Auschwitzkommandantens an-

hæren, luftvåpnet og marinen etterhvert slippes ut av fangeleirene, fylles de leire som er reservert for vår troppeenhet dag for dag.

Mange kamerater blir av en tilbakevendt «forhørsoffiser» kryssset av på listen og lastet inn i skitne kreaturvogner. Etter dage og netter av kval, tiltrer de så i et eller annet europeisk land sin siste gang, som ender under galgen eller ved en mur foran eksekusjonskommandoens geværlep. Også midt i Tyskland er bødlene, understøttet av tyske bøddelknekter, i arbeide. Dager, uker, måneder, år igjennom!

Bare få kan i lengden undra seg de fremmede forfølgere og deres håndlangere i eget folk. Disse få blir som ulver, stadig på vakt, stadig på flukt, stadig beredt til å bite om seg med skarpe tenner, akkurat som ulven, som har mistet flokken sin og drar alene over steppen.

Også jeg har mistet flokken min. Hjemløs drar jeg på min ferd gjennom landet. Den driver meg mot syd og mot nord, mot vest og en dag — påny østover!

Jørn, den gamle fårhyrde fikk rett. Jeg hadde nok en lang vei bak meg, sa han, men sikkert en lengere foran meg.

Det varer nesten fem år, til våren 1950, da kan endelig jeg også stille de trette ben under mine foreldres bord.

Førfølgelsens tid går langsomt tilende. De overlevende av vår tropp er sloppet ut av leirene og forsøker å ta igjen de tapte år ved hardt arbeide og tredobbelt flid.

De som ble kryssset av på listen og de som sultet ihjel i leirene er ikke vendt tilbake. Dog, man begynner allerede å glemme

*

Også denne bok kan bestilles gjennom Folk og Lands Boktjeneste.

givelige opptegnelser. Han peker i artikkelen på det eendommelige i at «erindringerne» først ble offentliggjort i 1958, mens de angivelig skal være skrevet i 1947, og at det er svært praktisk at den angivelige forfatter er død slik at han ikke kan protestere. Om dette polske praktverk, som er oversatt til 5 sprog (deriblant naturligvis norsk) sier han ellers bl. a.:

«Blant alt det andre som ikke stemmer, er henrettelsesbestemmelsene som ble gitt av regjeringen egnet til å vekke eftertanke. Jeg har allerede uttalt meg om en av disse ordrer: ordren om å sprengte i luften alle konsentrasjonsleire når de allierte tropper nærmet seg og således å drepe alle som var der, ibefattet leirvaktene. I dag vet man at denne ordre, som ble brukt mot de anklagede i Nürnberg og flittig har vært gjengitt av hetssskribentene, aldri har vært gitt, men var en oppfinnelse av den beryktede SS-sjefslege dr. Piazza, som på denne måte ville innnynde seg hos de allierte og redde sitt eget hode. (Se: «Die Lüge des Odysseus»). Selv om hensikten med «Kommandanten i Auschwitz» ikke var å føre bevis for at det forholder seg likedan med gassingene, så er jeg redd for at man til syvende og sist har oppnådd dette.

I boken av Höss blir det nevnt at Himmler personlig i januar 1945 gav ordre til å rømme leiren og hvis dette ikke var mulig å overgi den til Volkssturm. Til å begynne med blir det uttrykkelig medgitt i boken at den første anvendelse av gas ved henrettelser av fanger skjedde uten noen ordre og med en gass som tilfeldigvis var for hånden og som de ansvarlige i leiren fra øverst til nederst ikke visste noe om:

«Under en av mine forretningsreiser (1942) brukte min stedfortreder i leiren, Fritsch, gas mot politiske fanger fra den røde armé. Han brukte tilfeldigvis et «Zyanurpräparat» (Zyklon B), som han brukte som insektmiddel på kontoret. Han meddelte meg dette straks ved min tilbakekomst.»

Og så skal altså et innfall av en underordnet være blitt utarbeidet til en metode til å drepe jøder i store mengder. Gjentatte ganger har Höss under sin tilståelse erklært — eller man har ladt ham erklære — at de høyeste instanser i Det tredje rike, og i særdeleshet Himmler, gav ham muntlig ordre om å gasse jøder, men «— —

(Forts. side 2)

Glimt fra Norges Krigstid

(Forts. fra s. 1).

som har satt sitt liv på spill for landet under krigen (uthevet av oss), som har for sømt sine private gjøremål i krigstiden (uthevet av oss) og det senere fangenskap og er blitt arbeidsledige, har et rimelig krav på arbeide fremfor dem som ikke har ydet det samme. Vi har alleslags arbeidere og kontorfolk innregistrert hos oss og ber Dem derfor henvende Dem til oss når De skulle trenge arbeids-hjelp, og i ethvertfall innta endel gjennom vårt kontor.

De tyske myndigheter gjør krav på — og Arbeidernes fagl. Landsorganisasjon og Arbeidsgiverforeningen er enige i denne tanke.

Da vi har bragt i erfaring at De bruker endel folk på Fornebo (uthevet av oss), håper vi å høre fra Dem at De tar endel inn der.

Vi håper videre å høre fra Dem når De har inntatt noen av frontsoldatene, samt underretter oss når De trenger folk til igangværende eller eventuelle nye arbeidere.»

Som PS til dette brev er anført: «Vi har mange som gjerne vil ha arbeide på Sola. (Uthevet av oss)».

Alle instanser gav uttrykk for at de var enige i det som advokat Hjort skrev i et sirkulærskriv av 29. juni 1940 at «frontsoldatene har et rimelig krav overfor resten av nasjonen på å få arbeide. Vi vil av nasjonale grunner (ut-

hevet av oss) anse det som ytterst uheldig om krigsdel-tagerne ikke skulle få arbeide, og spesielt etter at de tyske myndigheter har stillet seg så velvillige.» Men, som han allerede hadde anført i et brev til Arbeidsgiverforeningen av 11. juni 1940, så har de tyske myndigheter «meddelt meg at gjennomføringen herav avhenger av at de norske entreprenørforretninger stiller seg lojalt til saken, idet de tyske myndigheter gjennomgående lar sine arbeidere utføre av norske entreprenører.»

Det var mange om beina når det gjaldt å få arbeide på disse tyske militære anlegg og det later til at de nasjonale hensyn som formannen i Administrasjonsrådets utvalg peker på i forbindelse med å anbringe løslatte norske krigsfanger midt under en fortsatt pågående krig i slikt arbeid ikke ble tilstrekkelig verdsatt av entreprenørene, som måtte ha folk i en fart og ikke hadde tid og lyst til å vente på tilvisning av frontsoldater.

Men alt ialt burde da dette fortelle de varme forsvarere av krigsmyten at det var atskillige andre enn de domfældte NS-folk som ikke kunne være det hver eneste landssvikdomstol slo fast i sine dommer «fullt på det rene med at Norge var i krig med Tyskland» den hele tid!

Bak Kullissene:

(Forts. fra s. 4)

I hovedkvarteret.

General Weygand dikterer. På skrivebordet, hvor Gamelin satt i ni måneder, ligger det hauger av papirer og karter — det er materiale som hans generalstabs-offiserer har gitt ham. Den felles konferanse varte lenge og så forsvant herrerne igjen til sine forskjellige oppgaver. Å sette opp brevet til ministerpresidenten er generalens egen sak.

«Jeg ber Dem, herr ministerpresident, om å overbringe dette til herr Churchill så inntrengende og så raskt som mulig.»

Så langt er generalen kommet. Nå følger de setninger hvori de fryktelige hendelser under slaget i Flandern avspeiler seg — slaget som raser i nord mens den øverstkommanderende fra time til time anstrenger seg for å bevare oversikten. Mens det der blir kjempet videre med den største lidenskap og villskap, må han selv tvinge seg til den beherskede, kjølige overveielse som den øverste feltherre må vise. Weygand dikterer: «Herr Churchill og de offiserer som ledsaget ham erklærte seg i går enig i den slagplan som jeg utviklet. Planen ble nedtegnet skriftlig. Til min største overraskelse må

Jeg fastslå at byen Arras i strid med denne plan i går ble rømmet av engelskmennene. Dessuten får jeg i dag melding fra general Blanchard (han er øverstkommanderende for de i nord innesluttede belgisk-franske-britiske tropper) at den engelske armé i motstrid med den av meg i dag tidlig utstedte ordre har gjennomført en tilbaketrekning på over 40 kilometer i retning av havnene, mens våre tropper som kom fra sydfronten mot nord, i retning den allierte nordarmé vant terreng — —».

Hvilket bilde må ikke fore sveve general Weygand mens han dikterer disse saklige, lidenskapløse setninger! Der trenger hans divisjoner i en forbitret, tapbringende kamp fra syd mot nord for å rekke de i nord innesluttede engelskmenn hånden — og så viker engelskmennene tilbake mot kysten — —.

«Dette tilbaketog», fortsetter Weygand «har naturligvis tvunget meg til å endre hele min oppmarsj. Jeg ser meg nå tvunget til å gi avkall på å lukke gjennombruddet og å understreke hvor alvorlige de følger kan bli som dette medfører.»

Det banker. På generalens «Kom inn» kommer det en offiser med en melding. Weygand

ØSTBLOKKEN MOT EICHMANN-PROSESSEN

Anklagemateriale mot Eichmann vil ikke bli utlevert av Østblokkstatene, erfarer ifølge Deutsche Soldaten-Zeitung, Bonnmyndighetene. Bare Polen har ennå ikke truffet noen bestemmelse, men vil antagelig med sikkerhet slutte seg til de andre stater i blokken. Ellers meddeles det om Eichmannsaken nå, at den vil bli innskrenket til Eichmanns aktivitet i Ungarn og følgelig ikke kommer til å fortelle noe om det berømmelige tall 6 millioner.

NYE PROBLEMER

Det er ikke ende på alle de alvorlige problemer som de gode nydemokrater har å tumle med. Det er VG som legger frem de aller siste, idet bladet forteller at et grammofonselskap i Vest-Tysland har sendt ut en serie langspilleplater med 22 av Adolf Hitlers mest kjente taler. Serien omfatter også

leser, han nikker. Offiseren går. General Weygand dikterer videre. Ikke en muskel fortrekker seg i hans ansikt — han har helt bevart herredømmet over seg selv.

«Jeg erfarer nettopp nå at de tunge britiske enheter innskiber seg i Le Havre. Resultatet er en stor og alminnelig forvirring i det bakre frontområde. Jeg er ikke blitt meddelt engelskmennenes beslutning herom.»

Setning på setning følger på denne likevektige, tilsynelatende ganske uberørte måte — men mellom de enkelte formuleringer er han grepet av fortvilelse over det nå uopprettelig tapte slag og opprørtheten over den allierte som istedenfor å følge hans ordre bare tenkte på å redde det bare livet.

(Neste gang: Dunkerque)

Oslo Stigefabrikk

Inneh. ALF T. LUNDE,

Mosseveien 8, Oslo

Tlf. 68 88 17, priv. 67 07 79

Skyvestiger oljet m/ cadimerte beslag. Takstiger av jern, malertrapper og helsebare loftstrapper.

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsv. 5, Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 - Oslo

Bergs Assuransesbyrå

ALT I FORSIKRING

Arbiensgt. 1 — 44 49 94

9 opptak av Goebbels' taler, 2 av Göring og 2 av Ernst Røhm. Endelig har Rudolf Hess, Ribbentropp, Keitel, Dönitz, Gauleiter Forster fra Danzig, general v. Blomberg og Seyss-Inquart sluppet til med en tale hver. Også Hindenburg har fått være med. Og da man jo er gode nydemokrater, eller iallfall helst ikke vil havne bak lås og slå i det nye meningsfrihetens rike, så er det også lagt inn noen taler av Churchill og Eisenhower. Bare deres gode venn Stalin synes å mangle. Vi skulle tro at det blir rift om disse plater, for når alt kommer til alt så var det jo et anselig antall millioner tyskere som var nasjonal-socialister og gjerne vil høre røstene fra den store tid, selvom de må ta de vestlige krigsherrer med på kjøpet. Sant å si kunne vi ha lyst til å ha de platene selv — — av historisk interesse naturligvis. For ellers ville det jo være en høyst forbrytersk lyst i Norge av 1960.

ROS TIL ISRAEL

Den førende militærekspert i den vestlige verden, Liddell Hart, en mann som vi setter meget høyt fordi han både er sannhetsskjærlig og modig og ikke redd for å ta upopulære standpunkter — kort sagt alt annet enn en nydemokrat — har vendt tilbake fra en studietur i Israel og har gitt den israelske hær fremragende uttalelse. Den etterlater på alle områder et glimrende inntrykk, sier den britiske ekspert. Men så bekjenner da heller ikke Israel seg til det nydemokratiske slagord om «statsborgere i uniform», føyer Deutsche Soldaten-Zeitung til.

FRIMURERIET BLOMSTRER OPP IGJEN

Frimureriet var som kjent forbudt i Tyskland under det nasjonal-socialistiske styre, men nå har det øyensynlig blomstret opp igjen. Tredje konvent av Vereinigte Grosslogen von Deutschland ble avholdt i Bremen de siste oktoberdage. 380 frimurerloger med tilsammen 18.000 medlemmer var representert ved sine «stolmestre» og «logemestre». Høydepunktet var den festlige åpning i rådhuset i Bremen og festlighetene i Stadttheater.

HELSE RÅDET MOT POLITIKERE

Et nytt populært innslag i dagens norske politikk er at midt under den politiske strid om utbygging av Fornebu for jettfly, så har Bærum helseråd tatt et raskt initiativ og forbudt turbo- og jet

på Fornebu mellom kl. 23 og 7. Også andre restriksjoner er lagt på trafikken, så nå kan politikerne sitte der med lang nese. Enn om Oslo helseråd nedla forbud mot det hetsende Dagbladet som mentalhygienisk skadelig?

VALGKAMPEN I USA.

Det later til å være liten tvil om at de amerikanske katolikkens, jøders og negeres spesielle kandidat Kennedy vil vinne presidentvalget stort. Da millionæren Kennedy dessuten er langt, langt ute på venstre fløy i politikken får han naturligvis indirekte støtte også av protestantiske kirkesamfund. Det kan ikke godt gjøres direkte å anbefale katolikken Kennedy, men de gjør det på en annen måte: de uttaler sin protest mot at religiøse hensyn skal trekkes inn i valgkampen. Da ingen har nevnt Nixons religion eller eventuelt mangel på sådan, må meningen tydeligvis være: stem på Kennedy. Når dette leses er forøvrig valget avgjort.

ENGELSK PORNOGRAFI

Også England har nå bragt sin Mykle-sak vel i havn etter at både biskoper og fremtredende skolemenn hadde gått god for den oppdragende betydning av den svenske bok «Lady Chatterleys elsker». En kvinnelig skolebestyrer mente at den burde være obligatorisk for unge piker på 17 år, formodentlig på det at de kunne lære — —. Det er nedslående å legge merke til alle de undergangstegn som nå viser seg i den europeiske kulturverden, for også i eldre kulturer som gikk tilgrunne var oppløsning av tro og moralbegreper og brudd på alminnelig anstendighet typiske trekk.

Averter i «Folk og Land»

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 3214

Abonnementspriser:
Kr. 30,- pr. år, kr. 15,- pr. halvår i Skandinavia. Utlandet forøvrig: kr. 35,- pr. år, kr. 17,50 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 40,- pr. år, kr. 20,- pr. halvår

Løssalg 65 øre

Annonsepris:
32 øre pr. millimeter over en spalte.
Bruk postgironr. 16450.

Utgiver A/L Folk og Land